

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **D. D. T.**, zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno proti žalovanému: **Celní ředitelství Brno**, se sídlem Koliště 21, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.2. 2010, č.j. 1504-02/2010-010100-21,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství ze dne 26. 2. 2010, č.j. 1504-02/2010-010100-21, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Dle rozhodnutí Celního úřadu Brno (dále jen CÚ) ze dne 7. 12. 2009, č.j. 2092-2009-016200-021 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 2. 2010, č.j. 1504-02/2010-010100-21, se žalobce dopustil správního deliktu porušením právní povinnosti dané v ust. § 8 odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb., zákon o ochraně spotřebitele (dále jen zákon o ochraně spotřebitele) ve znění účinném do 11. 2. 2008. Žalobce klamal spotřebitele tím, že dne 13. 4. 2007 v prodejním místě na adrese Olomoucká 61, Brno, stánek 36/3 (dále jen prodejní

místo) skladoval za účelem nabídky a prodeje zboží porušující některá práva duševního vlastnictví. Zboží vykazovalo znaky padělku ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. r) bod 1 zákona o ochraně spotřebitele. Konkrétně se jednalo o zboží zaměnitelné se slovní či ochranou známkou společnosti Adidas AG, DIESEL S.p.A, PUMA AG RUDOLF DASSLER SPORT, FASHION BOX INTERNATIONAL, LACOSTE, NIKE, GADO, S.r.l. Pokuta za správní delikt činila 30.000,- Kč. Žalobci byla rovněž uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v napadeném rozhodnutí žalovaného

Dne 13.4. 2007 byla CÚ v prodejním místě žalobce provedena kontrola, zda nedochází k nabídce nebo prodeji výrobků nebo zboží porušující některá práva duševního vlastnictví dle ust. § 8 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Při kontrole byla zjištěna nabídka a skladování textilního zboží a obuvi, u kterého vzniklo důvodné podezření, že vykazuje znaky padělku ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. r) bod 1 zákona o ochraně spotřebitele. Zboží neslo označení registrovanými ochrannými známkami (Adidas, Nike, Puma, Diesel, Dolce Gabana, Lacoste, Replay), avšak kvalita, provedení a nabídka zboží nenavštěvovala obvyklému způsobu nabídky a prodeje originálního zboží. Součástí protokolu o kontrole byly protokoly o podaném vysvětlení jednatele společnosti VUCOM, s.r.o. (nájemce tržnice) a jednatele společnosti TL, spol. s.r.o.(majitel tržnice).

Vyjádřením majitelů ochranných známek bylo osvědčeno, že zboží opatřené označeními zaměnitelnými s ochrannými známkami bylo na trh uvedeno bez souhlasu vlastníků práv k ochranným známkám. Stupeň zaměnitelnosti (§ 2 odst. 1 písm. r bod 1 zákona o ochraně spotřebitele) byl posouzen v rámci správního uvážení na základě pořízené fotodokumentace zajištěného zboží. Bylo porovnáno označení použité na tomto zboží s ochrannými známkami podle výpisu jednotlivých ochranných známek z databáze Úřadu průmyslového vlastnictví. Ve všech případech se jednalo o neoprávněné užití identického označení, případně označení extrémně blízkého rozsahu ochrany označení, vždy se závěrem, že předmětné zboží je nepochybně způsobitelné klamat spotřebitele.

Dne 11. 8. 2009 byl jako svědek vyslechnut jednatel společnosti TL, spol. s r.o. (majitel tržnice), který uvedl, že ode dne 31. 3. 2007 do dne 2. 5. 2007 nebyla uzavřena žádná smlouva o nájmu tržnice. Ke dni 13. 4. 2007 byly podnájemní smlouvy předané společností VUCOM, s.r.o. platné a nové neuzavíral. Podnájemce jednotlivých stánků o tom informoval ústně a rozhlasem, aby věděli, že s firmou VUCOM, s.r.o. byl ukončen nájemní vztah a provozovatelem tržnice bude jiná osoba. K faktickému ukončení užívání stánku č. 36/3 nacházejícího se v tržnici nedošlo. Nebyl ani předán zpět firmě TL, spol. s r.o. Všichni podnájemci zůstali stejní, tak, jak je to uvedeno v podnájemních smlouvách předaných firmě TL, spol. s r.o.

Ze svědkem doložené faktury je zřejmé, co bylo předmětem fakturace (náklady za nájem nebytového prostoru P 36/3 za období 4/2007) a kdo jsou účastníci právního vztahu (dodavatel TL, spol. s r.o. odběratel D. D. T.). Platba proběhla v hotovosti dne 9. 4. 2007 ve výši 9.000,- Kč.

Z faktury i ze svědecké výpovědi pak plyne, že žalobce v inkriminovanou dobu prodejní stánek č. 36/3 užíval a skladoval zde za účelem nabídky a prodeje zboží porušující některá práva duševního vlastnictví. Žalobce nenabídl žádné důkazy prokazující, že nebyl osobou užívající stánek a nabízející zboží k prodeji v den provedené kontroly. Odpovědnosti za správní delikt se žalobce nemůže zprostit tím, že stánek mohl užívat na základě neplatné nájemní smlouvy.

III. Žalobní argumentace

Žalobce namítal, že výrok žalovaného trpí vadou, která způsobuje jeho nevykonatelnost, případně nicotnost. V posuzovaném případě bylo změněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pak je nutno postupovat dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) a v nezměněné části výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdit za současného zamítnutí odvolání. Dle žalobce však v nezměněné části výroku rozhodnuto nebylo, což je vada, pro kterou je třeba napadené rozhodnutí zrušit.

Žalobce dále namítal, že nebyl doložen relevantní právní titul k užívání prostor, kde mělo dojít ke spáchání správního deliktu. CÚ vycházel toliko z podaných vysvětlení, což je v rozporu s ust. § 137 odst. 4 správního řádu. K osobní odpovědnosti žalobce byl proveden toliko důkaz svědeckou výpovědí dne 11. 8. 2009. Svědek uvedl, že na daný prostor neexistuje podnájemní smlouva a ani neuvedl jiný právní titul k užívání nemovitosti. V předmětném období ani podnájemní smlouva existovat nemohla, protože neexistoval nájemní vztah k předmětné nemovitosti. Vzhledem k absenci právního titulu k užívání prodejního místa a nezjištění užívání stánku žalobcem, předložená faktura nemůže sama o sobě obstát. Z obsahu odůvodnění rovněž není seznatelná spojitost mezi fakturou a prodejním místem žalobce.

V řízení byl nepřipustně užit protokol o podaném vysvětlení dle ust. § 30 zákona č. 13/1997 Sb., celní zákon č.j. 13226-03/07-016200-032.

Žalobce dále namítal, že otázku zaměnitelnosti marketů ochranných známek na předmětném zboží je nutno posuzovat rovněž v souvislostech jeho prodeje. Takové zboží musí být způsobilé klamat spotřebitele, resp. v něm vyvolat pocit, že kupuje zboží originální tj. od renomovaného výrobce. Zákon o ochraně spotřebitele slouží primárně k ochraně spotřebitele a nikoliv k ochraně práv vlastníků k předmětným ochranným známkám (to je vyhrazeno instrumentům civilního práva- nekalá soutěž apod.). Právní kvalifikace žalovaného je proto nesprávná neboť dané zboží s přihlédnutím ke všem okolnostem nelze označit za zaměnitelné.

IV. Stanovisko žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na rozsudek zdejšího soudu č.j. 31 Ca 5/2008-53 ze dne 24. 2. 2009 a rozsudek NSS č.j. 5 As 32/2009-77 ze dne 25. 2. 2010, kde již byly řešeny obdobné námítky. Žalovaný dále připustil, že nebyla použita správná formulace uvedená v ust. § 90 odst. 5 správního řádu. Formulační vada (v ostatních částech zůstává

výrok nezměněn) však v posuzovaném případě nečiní rozhodnutí vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, a nelze jej ani považovat za nicotné.

V. Repliká žalobce

Žalobce uvedl, že trvá na námitce nicotnosti, popřípadě nezákonnosti spočívající ve zmatečnosti formulace výroku žalovaného. Odkázal a citoval z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 60/2006-46. Jde-li o odkaz žalovaného na rozsudky zdejšího soudu či NSS, pak zde byla řešena odchylná věc tj., který obecný procesní předpis má být použit při provádění úkonů před zahájením řízení. Žalovaným zmíněná judikatura pak neřešila naplnění hmotněprávního požadavku (klamání spotřebitele). Zde žalobce odkázal na rozsudek KS Hradec Králové, č.j. 30 Af 3/2010-37. V posuzovaném případě je vyloučeno klamání spotřebitele. O klamání spotřebitele by se mohlo jednat při prodeji padělků v tzv. kamenných obchodech prezentujících se jako značkové, u kterých však žalovaný kontrolu takřka neprovádí.

VI. Právní hodnocení soudu

Soud se nejprve zabýval namítaným nedostatek výroku rozhodnutí žalovaného. Žalovaný se zde dopustil pochybení, neboť částečná změna rozhodnutí správního orgánu je výslovně řešena v § 90 odst. 5 in fine správního řádu, tak, že dojde-li ke zrušení nebo změně rozhodnutí jen v jeho části, ve zbytku je povinen odvolací orgán napadení rozhodnutí potvrdit. Žalovaný rozhodnutí částečně změnil, dále ve výroku uvedl, že v ostatních částech zůstává výrok nezměněn. Soud při posouzení této námítky vyšel z rozsudku NSS ze dne 23. 8. 2006, č.j. 1 Afs 38/2006-72, kde je mj. uvedeno: „Soud připomíná rozsudek svého rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č.j. 6 A 76/2001-96, publikovaný pod č. 793/2006 Sb. NSS, v němž se zabýval náležitostmi rozhodnutí ve smyslu § 32 daňového řádu, a vyložil v něm, jaký je rozdíl mezi nicotností, neplatností a nezákonností. Právě z tohoto rozhodnutí lze dovodit, jaký má být základní přístup k posuzování náležitostí nejen platebního výměru, ale jakéhokoli rozhodnutí vydaného v daňovém řízení. K posuzování nicotnosti a neplatnosti – o něž v této věci nejde odkazuje soud na uvedené rozhodnutí; k nezákonnosti rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti je nutno uvést následující: zabývá-li se krajský soud otázkou, zda rozhodnutí správního orgánu není stíženo vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., musí mít především na zřeteli, že předmětem jeho posouzení není aplikace hmotného, nýbrž procesního práva.

O vzájemném vztahu hmotného a procesního práva platí, že jde o dva samostatné subsystémy, které mají rovnocenné postavení a mezi nimiž existují četné funkční vazby. Hmotné právo by se v řadě případů bez práva procesního neprosadilo, a procesní právo bez práva materiálního by naopak postrádalo smysl. Z tohoto vzájemného vztahu ovšem vyplývá, že procesní právo nemůže být překážkou prosazování práva hmotného, ale naopak má jeho spravedlivou realizaci umožňovat. Na této koncepci je zjevně založen např. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., podle něhož vady řízení jsou důvodem pro kasaci napadeného rozhodnutí, jenom mohly-li mít vliv na nesprávné hmotněprávní posouzení. Z obdobného pohledu, vycházejícího ze vzájemných funkčních vazeb práva hmotného a procesního, je ovšem

zapotřebí posuzovat též otázku procesních náležitostí samotného rozhodnutí, v daném případě jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost. Na základě těchto východisek lze formulovat stanovisko, podle něhož rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku – s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků – pochyby o jeho významu.“

Dle názoru zdejšího soudu lze v souladu s výše citovanou judikaturou posuzovat i rozhodnutí vydané podle správního řádu. Rozhodnutí žalovaného lze pak interpretovat tak, že rozhodnutí správního orgánu bylo částečně změněno a ve zbývajících částech bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný nesprávně použil formulaci, že v ostatních částech zůstává výrok nezměněn. Je však zřejmé, že smyslem bylo rozhodnutí v nezměněné části potvrdit. Soud proto nedospěl k závěru, že by vada výroku rozhodnutí žalovaného způsobovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že předmětem smlouvy o podnájmu nebytových prostor a věcí movitých ze dne 26. 1. 2005 je podnájem stánku č. 36/3, a to za účelem provozu obchodní činnosti. Smlouva byla uzavřena mezi společností VUCOM s.r.o. (nájemce) a žalobcem (podnájemce). Smlouva byla sjednána na dobu neurčitou. Dne 1. 3. 2007 obdržela společnost VUCOM, s.r.o. (nájemce tržnice) od společnosti TL, spol. s r.o. (vlastník tržnice) výpověď smlouvy o nájmu tržnice. Dne 11. 8. 2009 byl jako svědek, za účasti právního zástupce žalobce, vyslechnut P. Q. T. –jednatel společnosti TL spol. s r.o. Svědek mj. vypověděl, že po ukončení nájemní smlouvy se společností VUCOM, s.r.o. nebyly s podnájemci uzavírány nové smlouvy na podnájem jednotlivých stánků. Podnájemní smlouvy byly stále platné. V období od dne 1. 4. 2007 do dne 2. 5. 2007 nedošlo k faktickému ukončení užívání stánku 36/3. Nebyl ani předán zpět společnosti TL, spol. s r.o. Všichni podnájemci zůstali stejní, tak jak je to uvedeno v podnájemních smlouvách, předaných společností VUCOM, s.r.o. Součástí správního spisu je i faktura, dle níž bylo společností TL, s.r.o. fakturováno žalobci za nájem nebytového prostoru za období 4/2007.

Soud k věci uvádí, že skutková podstata správního deliktu klamání spotřebitele podle ustanovení § 8 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, za jejíž naplnění byl žalobce sankcionován, spočívá v nabídce nebo prodeji výrobků nebo zboží porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování těchto výrobků nebo zboží za účelem nabídky nebo prodeje. Z toho vyplývá, že osobou odpovědnou za tento správní delikt je prodávající, kterým se pro tyto účely [viz § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele] rozumí podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby. Zároveň nelze odhlédnout od ustanovení § 27 tohoto zákona, podle něhož povinnosti prodávajících, výrobců, dovozců nebo dodavatelů mají i osoby, které provozují činnosti uvedené v § 2 odst. 1 písm. b) až e) bez příslušného oprávnění. Pro posouzení odpovědnosti za tento správní delikt není rozhodné, zda byla prodejní místnost k těmto účelům využívána na základě smlouvy nájemní, podnájemní nebo na základě jiného soukromoprávního smluvního vztahu; podstatné je prokázání existence užívacího práva k tomuto objektu, tj. právního vztahu k provozovně (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2010, č.j. 5 As 32/2009-77). Nebylo proto pro posouzení věci rozhodné to, zda byla podnájemní smlouva platná či nikoliv. Podstatné naopak bylo to, že svědek svou výpověď potvrdil užívací právo žalobce k předmětnému stánku, a to se souhlasem vlastníka tržnice. Dle názoru soudu tak bylo prokázáno užívací právo žalobce k tomuto stánku.

Dle ust. § 28 zákona o ochraně spotřebitele, ve znění platném pro přezkoumávanou věc, se na řízení o udělení pokut vztahují předpisy o správním řízení. Podávání vysvětlení je upraveno v ust. § 30 celního zákona. Celní zákon však připustnost použití protokolu o podání vysvětlení neobsahuje. V řízení o pokutách dle zákona o ochraně spotřebitele se postupuje dle správního řádu. Jde-li o úpravu týkající se důkazních prostředků a dokazování je proto třeba aplikovat správní řád. Ten v ust. § 137 odst. 4 stanoví, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Správní řád sice používá pojem záznam o podání vysvětlení, ale dle názoru soudu ust. § 137 odst. 4 dopadá i na protokol o podání vysvětlení dle ust. § 13 celního zákona. I tento byl sepsán před zahájením řízení o správním deliktu, bez účasti žalobce resp. jeho právního zástupce s možností klást vypovídající otázky. V posuzovaném případě byl sepsán dne 13. 4. 2007 protokol o podaném vysvětlení s P. Q. V., jednatelem společnosti VUCOM, s.r.o. a P. Q. T., jednatelem společnosti TL, s.r.o. V posuzovaném případě však byl znovu proveden výslech P. Q. T., jednatele společnosti TL, s.r.o. jako svědka, a to za účasti právního zástupce žalobce. Z této výpovědi pak správní orgány vycházely a byla stěžejním důkazním materiálem. Správní orgány tudíž nevycházely z protokolů o podaném vysvětlení jako z rozhodujících důkazních prostředků, tedy se nejednalo o vadu, která má vliv na zákonnost správního rozhodnutí.

K další námitce žalobce, vztahující se k otázkám zaměnitelnosti zboží a klamání spotřebitele, se soud zabýval tím, co je výrobek nebo zboží porušující některá práva duševního vlastnictví.

Dle ust. § 2 odst. 1 písm. r) bod 1 výrobkem nebo zbožím porušujícím některá práva duševního vlastnictví se rozumí

1. padělek, jímž je výrobek nebo zboží, včetně jeho obalu, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zvláštního právního předpisu,^{4b} dále veškeré věci nesoucí takové označení (značky, loga, etikety, nálepky, prospekty, návody k použití, doklady o záruce apod.), a to i tehdy, jsou-li uváděny samostatně, a samostatné obaly, na nichž je umístěno takové označení,

Je tedy nezbytné posoudit, zda označení je stejné nebo zaměnitelné s ochranou známkou. Součástí správního spisu je vyjádření jednotlivých majitelů ochranných známek, potvrzující, že zboží bylo označeno bez jejich souhlasu. Správní orgán pak na základě pořízené fotodokumentace provedl správní uvážení. Přitom porovnal označení použité na zajištěném zboží s ochrannými známkami podle výpisu jednotlivých ochranných známek z databáze Úřadu průmyslového vlastnictví. Dospěl k závěru, že ve všech případech se jednalo o neoprávněné užití identického označení, případně označením extrémně blízkého rozsahu ochrany. Takové posouzení je dle názoru soudu dostatečné a soud se s názorem správního orgánu ztotožňuje. Skutková podstata dle ust. § 8 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele je dle názoru soudu naplněna již tím, že zboží obsahující označení zaměnitelné s ochrannou známkou bylo skladováno za účelem nabídky nebo prodeje, aniž by bylo nutno posuzovat, zda takové zboží je způsobilé klamat spotřebitele, jak namítal žalobce. V ust. § 8 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele je totiž pod právní pojem „klamání spotřebitele“ přímo podřazena nabídka nebo prodej výrobků nebo zboží porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování těchto výrobků nebo zboží za účelem nabídky nebo prodeje. Zákon zde nevyžaduje, aby současně byla naplněna podmínka, že takové zboží je způsobilé klamat spotřebitele.

VI. Náklady řízení

Náhrada nákladů řízení před krajským soudem nebyla přiznána žádnému z účastníků. Žalobce celkově neměl ve věci úspěch, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá (§ 60 odst.1 s.ř.s.). Žalovanému žádné náklady řízení ve smyslu ust. § 57 s.ř.s. nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení, a to k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně (od 1. 1. 2012 v důsledku novely s.ř.s., provedené zákonem č. 303/2011 Sb. platí, že kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal). Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něho jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (ust. § 105 odst. 2, § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 20. 12. 2011

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu